

S.Andreas - 15de Zondag door het Jaar - 10 Juli 2016

Inleiding.

Wij gaan vandaag zes inspirerende mensen in het licht zetten, van wie wij de namen in het pad rond de kerk hebben gegrift, en wat dat voor ons betekent. En wat het betekent, dat er van nu af aan ruimte is voor de urnen van onze doden langs dat pad. Zowel de zes inspirerende mensen als onze dierbare doden hebben, ieder op eigen wijze, ons het gebod van de liefde voorgeleefd, en hebben dus iets met de levende gemeenschap van de Andreas. Wij gaan daar straks samen over denken.

Overweging.

Op 13 november 2015 verloor Antoine Leiris zijn vrouw H el ene bij de aanslag op de concertzaal Bataclan in Parijs. Twee dagen later schrijft hij op Facebook een brief aan de moordenaars. 'Jullie hebben de liefde van mijn leven gestolen, maar mijn haat krijg je niet, al waren jullie daar wel op uit. Ik ben nu alleen nog met mijn zoontje. Met ons tweeën zijn we sterker dan alle legers ter wereld. Ook zijn haat zullen jullie niet krijgen.' Wat een mooie mens , Antoine Leiris! Wat een krachtige boodschap!

Wij in de Andreas hebben namen van zes inspirerende mensen geselecteerd en die namen gegrift in marmer in het pad rond de kerk. Waarom? Omdat wij menen dat ook zij een boodschap hebben voor ons vandaag. Omdat zij hebben laten zien hoe het visioen van de Man van Nazareth - Gods koninkrijk - gestalte kan krijgen in andere tijden, in andere situaties. Omdat wij hen dichtbij ons willen hebben ter navolging; hun aanpak spreekt ons aan, en ook wij hebben huiswerk; ook wij moeten in onze situatie vandaag aan Gods koninkrijk werken.

Als ik naar de zes kijk, zijn er drie zwart, drie blank. In die keuze ligt het app el op ons om kleurenblind te zijn in de Andreas. Van die zes is de helft man, de helft vrouw: absolute gelijkwaardigheid van mannen en vrouwen in onze gemeenschap is wat we daarmee willen zeggen en

uitdragen. Vier van hen zijn christen, van wie één katholiek, één is jodin en één humanist. Daardoor is duidelijk dat we ons breder op willen stellen dan onze katholieke wortels, dat we de noodzaak en rijkdom zien van oecumenisch denken en te handelen, dat we open staan voor - en ons laten inspireren door - andere religies; en dat wij niet mogen vergeten dat wij christenen geworteld zijn in de joodse traditie. Een van hen is een icoon van liefde en zorg temidden van zinloos oorlogsgeweld. En een icoon van de liefde voor - en opvang van - de armsten in onze stad in de 19de en 20ste eeuw, met wie de burgerij geen raad wist en die van ellende op straat zwierven. Drie van de zes, toevallig zwarten, staan pal voor verzet tegen het onrecht van discriminatie en apartheid en hebben daar grote offers voor gebracht. Van hen kwam één, na 25 jaar eenzame opsluiting en vernedering, vrij en werd president; hij sloeg niet terug.

Eigenlijk net zoals Antoine Leiris, die zei: 'Mijn haat zullen ze niet hebben'. En net zoals de Man die ooit aan het kruis hing te sterven en bad: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.' Zijn boodschap, hun boodschap: Niet terugslaan! Haat niet beantwoorden met haat, maar met liefde, een liefde die sterker is dan alle legers in de wereld. Dit is goddelijke liefde pur sang, binnen bereik van mensen. Het is niet te geloven, maar het kan! Zes inspirerende mensen laten het zien, die wij daarom dichtbij willen hebben ter navolging.

De Andreas wil een levende gemeenschap zijn, een gemeenschap in de geest van het 2de Vaticaans Concilie, een gemeenschap die ertoe doet en werkt aan een andere, een rechtvaardige en liefdevolle wereld, in de geest van de Man van Nazareth, in de geest van die zes. Dat is de reden waarom het oorspronkelijke plan van architect Bisscheroux weer is opgepakt om in het kerkenpad de namen te graveren van een aantal inspirerende mensen, die ons voorgeleefd hebben hoe ook wij de wereld in 2016 mooier kunnen/moeten maken.

Toen wij dat idee oppakten, ontstond tegelijk de gedachte om langs dit pad, in de buurt van die zes, ruimte beschikbaar te stellen voor urnen van onze doden. De doden horen bij ons, zijn ons voorgedaan, hebben ons ook - op hun manier - voorgeleefd hoe de wereld mooier kan worden. Hun voorbeeld hebben wij voor ogen, hun woorden, hun vermaningen, hun typische gezegdes klinken na in onze oren. Zij zitten - bij wijze van spreken - in ons DNA en bepalen het leven en de kleur van onze gemeenschap. De doden horen erbij, omdat zij onze gemeenschap mede hebben gemaakt tot wat zij is, met hun bijdrage, met hun geloof, met hun gedachtegoed. De traditie waarin wij leven is geen statisch, maar een dynamisch gegeven, waaraan iedere gelovige op eigen manier zijn/haar bijdrage levert. De joodse denker Martin Buber verwoordt op een heldere manier dit gelovig denken; hij zegt: "In dit 'levende wij', dat wij zijn, zijn ook de doden inbegrepen, die eens aan het gesprek deelnamen en nu, met hetgeen door hen werd overgeleverd, daaraan blijven deelnemen." Zo dachten en geloofden ook onze voorouders. Door alle eeuwen heen hebben zij hun doden - vanuit dat geloof - een rustplek gegeven binnen de gemeenschap, letterlijk in of rond de kerk.

Het is daarom prachtig dat onze Andreas, de jongste kerk in Heerlen, nu de mogelijkheid gekregen heeft om aan dit geloof uiting te geven - zij het op een heel bescheiden manier - door het urnenpad. Wij hopen dat het onze onderlinge verbondenheid zal voeden, en ons zal sterken om - denk aan de Barmhartige Samaritaan - met elkaar de naaste te zijn van de mensen in nood, die vandaag op ons pad komen in onze wereld.